EXOD ÎN ŢARA FĂGĂDUINŢEI

de Erik Simon

Traducerea Isolde Huber

Cu multă, multă vreme în urmă a avut loc pe planeta Gamma din nebuloasa sferică 18-20-22-0 o adunare a Consiliului General Planetar al gammezilor.

„Prieteni! Fraților! Gammezi!” spuse vicepreşedintele Consiliului. *„Ştiți cu toții că resursele naturale de pe Gamma sînt ca şi epuizate. Pretutindeni s-au depozitat deşeuri radioactive, poluarea Oceanelor, apelor curgătoare şi stătătoare a căpătat forme alarmante, apele din cele mai multe regiuni de coastă sînt poluate de petrol, şi nimeni nu-şi mai poate aduce aminte de frumoasele timpuri cînd prin rîurile noastre curgea încă apă adevărată. Pînă şi procentajul de oxigen din atmosferă scade într-un mod amenințător şi, în ciuda mecanismelor celor mai moderne de întreținere a curățeniei străzilor, oraşele noastre sînt tot mai murdare. Procesul acesta nu mai poate fi făcut reversibil, şi de aceea propun să părăsim planeta noastră şi să ne căutăm altă patrie.”*

O clipă membrii Consiliului tăcură surprinşi, apoi începură să vorbească toți odată, unii în favoarea, alții împotriva propunerii. Şi, din cauza gălăgiei, cei care dormiseră pînă atunci se treziră şi începură şi ei să vocifereze pro sau contra, apoi se interesară despre ce era vorba de fapt.

Preşedintele Consiliului ascultă cîteva minute, apoi îi invită să se înscrie la cuvînt.

După cum se vădi, cei mai mulți dintre membrii Consiliului fură de acord cu propunerea şi cei care mai întîi fuseseră împotrivă se lăsară convinşi de ceilalți. Numai Quintilius Meier, care, pe lîngă numele său extravagant, mai avea şi opinii extravagante, nu se lăsă lămurit.

El se adresă astfel Consiliului:

„Gammezi şi gammeze !” vorbi el. *„E adevărat că am reuşit să poluăm din temelii planeta noastră şi că lucrul acesta va deveni treptat de-a dreptul neplăcut. Este însă acesta un motiv s-o rupem pur şi simplu la fugă ? Nu! Ar trebui, mai bine, să facem totul pentru a face cît de cît ordine pe planeta noastră. Nu va fi uşor, dar oricum e mai bine decît să abandonăm atît de laş Gamma noastră maternă, spre veşnica ruşine a noastră şi a civilizației noastre! Înainte, spre o Gamma liberă de orice poluare !”*

După aceea, preşedintele Consiliului acordă cuvîntul preşedintelui Comisiei economice.

„Prieteni ! Frați gammezi !” pledă acesta. *„Sînt convins că, vorbind astfel, colegul Meier urmăreşte țeluri cu totul lăudabile, însă nu trebuie să ne lăsăm conduşi de sentimentalisme, oricare ar fi ele, ci trebuie să facem apel la rațiunea noastră sănătoasă de gammezi. Astronomii noştri au descoperit lîngă soarele Delta în constelația Equus gigantus un mare sistem planetar, la care putem ajunge cu hipernavele noastre cosmice doar în cîțiva ani. Printre multele planete de acolo vom găsi, garantat, una sau chiar mai multe tocmai bune pentru colonizare. O asanare temeinică a planetei noastre ar dura multe secole şi succesul ar fi îndoielnic. Peste patru ani şi jumătate hiperspațiul va avea exact curbura optimă pentru zborul spre Delta, şi pînă atunci putem face toate pregătirile pentru transbordare. Pe deasupra, această transbordare este substanțial mai ieftină decît măsurile propuse de colegul meu Meier. Înainte,*

gammezi, spre noi lumi !”

Argumentul cheltuielilor mai reduse fu în cele din urmă decisiv, şi Consiliul hotărî Marea Emigrare. Un anumit dezavantaj fu considerat faptul că noua patrie nu fusese încă vizitată de vreo navă de pe Gamma. Cea mai apropiată curbură a hiperspațiului era de aşteptat, cum se spusese, peste patru ani şi jumătate, următoarea doar peste şaptezeci şi patru de ani. Gammezii preferau să rişte zborul spre necunoscut decît să rămînă încă şaptezeci şi patru de ani pe propria lor planetă.

În afară de cîteva abțineri, doar Q. Meier votă împotriva Emigrării. Spuse, spre a-şi justifica votul: *„Gammezi şi gammeze ! Protestez împotriva acestei hotărîri. Facînd cu totul abstracție de faptul că această fugă este dezonorantă şi ne duce spre necunoscut, trebuie să ne mai gîndim şi că noua planetă dacă se va găsi vreuna - va arăta peste cîteva sute de ani la fel de jalnic cum arată Gamma acum. Fac deci apel la toți gammezii să nu participe la această emigrare demențială şi să rămînă acasă. Trebuie să respect decizia majorității, dar mă spăl pe mîini în totală neculpabilitate.”*

Cu aluzia la această măsură igienică transcendentă consfătuirea luă sfîrşit.

Trebuie spus că apelul lui Q. Meier nu găsi ecoul dorit. Cînd în cele din urmă flota hipernavelor spațiale purcese spre Delta, pe Gamma rămaseră doar cîțiva locuitori ai planetei, aproximativ 1,5% din totalul populației. Celor mai mulți dintre gammezi planeta lor le ieşise literalmente pe nas, şi cînd se urcară în hipernave cîntau noul imn :

„Cu vechea Gammă s-a sfîrşit!
Plecăm prin spațiul infinit,
Viteza-i nouă zecimi din c ;
Pe Gamma aer nu mai e !
Ademeniți de noul soare
Ca să scăpăm de grea duhoare
Spre noi şi pure lumi zburăm
Deci, tălpăşița ne-o luăm !”

Apoi decolară, navele spațiale se micşorară încet pe cerul Gammei - şi dintr-o dată dispărură în hiperspațiu.

Puținii gammezi care rămăseseră pe planeta lor natală, aleseră din rîndurile lor un nou Consiliu General Planetar şi pe Quintilius Meier ca preşedinte al acestuia. Drept mulțumire, Q. Meier îi numi pe restul locuitorilor Gammei: gammezi fii onoare, la care ei îi conferiră demnitatea de prim gammez pe viață şi Ordinul Marii Raze Gamma. În sfîrşit, Q. Meier îi declară pe toți cei care zburaseră spre Delta renegați şi pe sine însuşi dictator.

După ce afacerile cele mai presante fură rezolvate astfel, Q. Meier anunță un ambițios Program de Mare Asanare. Într-un interval de şase ani şi mobilizîndu-se toate forțele, planeta urma să fie eliberată complet de orice substanțe poluante, şi gammezii de onoare se apucară mai mult sau mai

puțin voluntar de muncă.

Trecură cinci ani. Între timp se vădise că măsurile trasate de Q. Meier nu duceau la succesul dorit, şi că şi acțiunea „*Fiecare cu lada sa de gunoi*” eşuase şi ea. Planeta arăta la fel de murdară ca mai înainte. Q. Meier anunță că teoria Marii Asanări fusese o eroare şi că, de fapt, lupta împotriva poluării mediului înconjurător avea să dureze cinci mii de ani.

Şi, într-o bună zi, deasupra planetei Gamma se ivi o flotă de nave spațiale, la fel de pe neaşteptate pe cît dispăruseră cu cinci ani înainte navele emigranților în hiperspațiu. în timp ce această flotă se apropia încet de planetă, Quintilius Meier convocă Consiliul General Planetar la o şedință extraordinară.

„*Gammezi şi gammeze de onoare*”, spuse el. „*Ascultați! O flotă spațială a apărut în apropierea Gammei. Probabil că renegații şi-au băgat mințile în cap şi s-au întors. Dar aceasta este de natură să provoace cele mai mari dificultăți economiei noastre. Din nefericire, renegații au o superioritate numerică de-a dreptul covîrşitoare şi noi...*” îşi aruncă privirile pe un bilețel pe care tocmai i-l întinsese un mesager şi continuă: „*Tocmai aflu însă că nu e vorba de flota emigranților, ci de nave spațiale de proveniență necunoscută. În cazul acesta ne mai rămîne deci speranța că emigranții se vor stabili totuşi pe o planetă locuibilă a Deltei şi că nu se vor mai amesteca în treburile noastre interne. Ce urmăreşte flota străină rămîne de văzut. Cu aceasta, şedința a luat sfîrşit*”.

Douăsprezece minute mai tîrziu, flota străină ateriză pe Gamma, pe platoul imens din fața capitalei de pe care cu cinci ani în urmă porniseră emigranții spre Delta.

Navele se aşezară pe sol, dar numai la cea mai mare dintre ele se deschise trapa şi coborîră cîteva sute de făpturi. Erau aidoma cu locuitorii Gammei, care se înghesuiseră în spatele îngrăditurii. Un timp rămaseră locului cercetîndu-i pe gammezi, în vreme ce gammezii stăteau locului şi-i studiau pe ei. Apoi treisprezece dintre străini se desprinseră de grup, o escortă de onoare le ieşi întru întîmpinare şi-i însoți pînă la tribuna pregătită unde îi aştepta deja Consiliul General Planetar al Gammei.

Cei treisprezece străini urcară la tribună şi unul din ei, după toate aparențele comandantul lor, manevră un mic aparat plat care era fără îndoială un traducător universal cibernetic. Îl plasă în fața microfonului şi din megafoane se auzi vocea sa, adică vocea traducătorului universal.

„*Dragi şi mult stimați băştinaşi ! Venim în pace şi ca prieteni, la drept vorbind venim ca oaspeți. Ne-am părăsit planeta natală pentru că nu mai puteam rezista pe ea - resursele solului sînt aproape epuizate, oceanele sînt poluate cu petrol, pretutindeni s-au aşternut deşeuri radioactive, şi atmosfera noastră a ajuns abia respirabilă. De aceea am pornit în căutarea unei planete noi, virgine, şi sperăm că am găsit-o aici. Din nefericire nu am putut explora planeta voastră în prealabil; pur şi simplu nu am avut timp. în afară de asta, nici nu ne-am gîndit că ar putea fi deja locuită. Vă rugăm totuşi să ne îngăduiți să rămînem aici căci nu vrem să ne mai întoarcem pe planeta noastră veche,*

murdară. Oricum, n-am putea porni din nou îndărăt decît peste cîteva zeci de ani, cînd curbura spaţiului va deveni din nou optimă. Să n-aveţi nici o grijă - nu vă vom deranja - nu sîntem decît cîteva miliarde...”

La aceasta luă cuvîntul Q. Meier. Ce-i mai rămăsese de făcut decît să le explice străinilor pe ce fel de planetă virgină ajunseseră ? Le zugrăvi deci situaţia şi încheie, ca să scape cît mai repede de vizitatori, cu aceste cîteva fraze: *„Dragi prieteni, vedeţi aici doar o mică parte a neamului nostru. Cei mai mulţi au pornit, ca şi voi, spre o altă planetă, şi anume spre soarele Delta. Vă daţi seama şi voi că nu puteţi rămîne aici. Porniţi spre soarele Delta şi alăturaţi-vă la descoperirea noii planete curate!*” Şi deodată Q. Meier luă o hotărîre îndrăzneaţă: “*Şi, dacă lucrul acesta nu vă deranjează, puteţi să ne luaţi şi pe noi !*”

Dar se părea că ceva anume îl deranja pe comandantul străin. El lăsase să-i scape traducătorul cibernetic, se încleştase de microfon şi rămăsese cu ochii - ficşi şi goi - la propria sa flotă spaţială. Încet, încet de tot, i se muiară genunchii şi începu să alunece în jos, de-a lungul stativului microfonului.

Quintilius Meier nu înţelegea nimic. „*Ce atît de rău în propunerea de a zbura spre soarele Delta, de a coloniza acolo o nouă planetă şi de a ne lua şi pe noi cu voi ? La urma urmei vrem să...*”

Comandantul străinilor era acum lungit la pămînt şi zăcea după toate aparenţele lipsit de cunoştinţă alături de traducătorul său universal cibernetic. Deodată apucă aparatul, se ridică, se propti cît mai aproape de microfon şi spuse încet, cu expresia iluminată a unui martir căruia nu i se mai poate întîmpla nimic, pentru că i s-a întîmplat deja totul: „***Soarele Delta, deci... Dar de unde credeţi că venim noi?!***”